

preek 27 september 2009

Thursday 01 October 2009

Gemeente van Christus,

Dat was een heel festijn!

Zoveel gezellige drukte, talent, muziekstijlen, uithoudingsvermogen - jonge mensen die de nachtelijke uren gevuld hebben met estafette-muziek.

Het was een geweldige muziekmarathon met doorlopend veel belangstelling. Veertig uur voor een veertigjarige kerk. We hebben ons niet aangemeld bij het Guinness Book of Records, maar als zoiets al voorkomt is het niet vaak.

Gisteren 26 september was het nationale burendag 2009. Een initiatief van het Oranjefonds en Douwe Egberts. Het is op die dag de bedoeling om het in de buurt gezelliger te maken. Om een kop koffie bij je burens te gaan drinken (Douwe Egberts natuurlijk). Je kunt goede ideeën indienen om de buurt gezelliger te maken en je kunt daar ook nog prijzen mee winnen. Ik denk dat we fors meegedaan hebben met die burendag. We hebben de buurt getrakteerd op een muziekfestijn. Vrijdag hebben we de mensen letterlijk "opgetrommeld" en vanaf dat moment was het één stuk gezelligheid, in- en uitlopen, attracties voor de jeugd, klimwand, springkussen, gastronomie...

Waarom is de buurt belangrijk? Omdat we met onze kerk midden onder de mensen willen staan. Vrijdag jl. stond er in de Stentor een artikel met een grote foto: "Veertigjarige kerk trakteert de buurt". Daarin stond te lezen dat we onszelf binnenste buiten willen keren en er niet alleen maar willen zijn voor onze eigen leden. De kerk is zo'n beetje de enige vereniging die zich inzet voor haar niet-leden!! Heel subtiel stond op dezelfde pagina van de Stentor een boekbespreking van Rein Brouwer's 'Geloven in gemeenschap'. Brouwer stelt, dat de kerk weinig benul heeft van wat zich in de buurt afspeelt. Omgekeerd kun je ook zeggen dat de buurt slecht op de hoogte is van wat zich in de kerk afspeelt en wat dat voor je betekenen kan.

Dat moet niet zo zijn! Veertig jaar geleden werd deze kerk geopend. Toen er voor het eerst dienst gehouden werd, brachten de kinderen de doopschaal binnen, de diakenen het avondmaalsstel de dames van de contactgroep de liturgische kleden en de ouderling van dienst de kanselbijbel. Hier op de kansel ligt al veertig jaar een bijbel opengeslagen. De gemeente komt wekelijks samen om de bijbelse boodschap te horen. Maar ook door de weeks ligt die bijbel opgeslagen, terwijl mensen door de straten gaan, hier langs dit kerkgebouw fietsen om hun boodschappen te doen, naar hun werk te gaan of de kinderen naar school te brengen.

Deze kerk staat hier omdat we een boodschap hebben. Een boodschap van hoop. Gisteren sprak ik een postbode die hier in de straat woont. Hij zei me: "Eigenlijk lijken onze beroepen wel een beetje op elkaar. Ik breng brieven rond. Mensen ontvangen goed of slecht bericht. Jij brengt de mensen ook een boodschap!" Dat was leuk gevonden. Ik heb hem gezegd, dat ik graag een blijde boodschap rondbreng. We weten wel: Evangelie betekent 'blijde boodschap'.

We zijn kerk midden in een stadswijk waar mensen goed en slecht bericht krijgen. Zo is het leven nu eenmaal. Het is blijdschap en verdriet. Het is vallen en opstaan. En daarin willen we voor elkaar wat betekenen. Marco Borsato kreeg in de afgelopen week te horen, dat zijn productiemaatschappij failliet is. Dat is slecht bericht. Zo'n dertig miljoen geïnvesteerde euro's weg en een restschuld over van hoeveel... Hij weet het niet. Zulk nieuws haalt de landelijke pers. Maar meneer of mevrouw hier in de straat maakt ook van alles mee. Dat haalt de krant niet. Daar heb je het ook moeilijk mee. De kerk wil een plek zijn waar mensen thuis komen, met elkaar meeleven, elkaar verder helpen met een boodschap van hoop, met concrete daden van hoop.

Ik was deze week even in de evangelische boekhandel. Daar hing een tekst aan de muur, niet van Loesje, maar van Visje. Hij staat ook onder aan de zondagsbrief: "God speelt geen enkele rol in mijn leven. Hij is er de regisseur van!" Dat is een doordenkertje. De regisseur speelt geen rol, maar heeft wel alle touwtjes in handen. Willen we dat wel geloven? Dat er een Vader in de hemel is, die over ons waakt. Die ons leven in zijn hand houdt, wat er ook gebeurt. Willen we dat wel geloven? Dat we nooit zonder hoop zijn, omdat de Eeuwige zijn armen onder ons houdt... In onze kerk hangt een kruis aan de muur en brandt er een Paaskaars. Toen het voor Jezus allemaal ophield, heeft God hem aan het licht gebracht. God is zelfs sterker dan de dood. Dat willen we elkaar vertellen en dat willen we zichtbaar maken in daden van naastenliefde en hulpvaardigheid.

Toen er in deze kerk voor de eerste keer dienst houden werd, preekte de dominee over Hebrëeën 3:4. Daar staat: "Want elk huis wordt door iemand gebouwd, maar de bouwmeester van alles is God." Wat betekent dat? We kunnen het misschien het beste heel eenvoudig zo uitleggen... Alles wat we doen is mensenwerk en God wil dat ook wel gebruiken. Maar tenslotte is Hij toch de Regisseur. Hij zal het tenslotte zo maken, dat alles nieuw zal worden. Dat er geen armoede en verdriet meer is, geen lijden en geen pijn, geen onrechtvaardigheid en geweld. Het zal ons niet zijn ontgaan, dat wij een verjaarscadeau willen meegeven aan een groep jonge mensen die volgend jaar naar Oeganda gaan. Zij zullen daar drie weken aan het werk gaan om een schoollokaal te bouwen. "Building a dream" zegt de jeugd. En ze vragen ons: Wilt u mee bouwen? De eerste collecte straks zal daarvoor bestemd worden. Zo willen wij laten zien, dat we verlangen naar een mooie toekomst voor iedereen.

God is de Bouwmeester van alles. Hij bouwt aan een Koninkrijk van vrede en heil. Ook door onze handen heen. Daar willen wij voor gaan en voor staan. Hier op deze plek en in deze kerk en in deze stadswijk. Doet u mee? Doe jij mee? Al veertig jaar is deze kerk een vindplaats van heil. Dat het nog lang zo blijven mag. Amen.